

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/25/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814202462
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814202462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Stanislavy Markovej a členiek JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňho 16, Bratislava, proti odporcovi: Q. A., narodený XX.XX.XXXX, bytom Ul. XX. P. X/XX, S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, zastúpený advokátom JUDr. Bohdanom Jakubisom, so sídlom Dobrovičova 13, 811 00 Bratislava, o zaplatenie 314,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo 11. júla 2014, č. k. 6C/50/2014-32, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi, do rúk JUDr. Bohdana Jakubisa, vo výške 65,88 eur, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým uplatnil proti odporcovi nárok na zaplatenie 314,50 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 04.11.2012 do zaplatenia. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil skutkovým zistením, že dňa 12.02.2010 požiadal odporca písomne navrhovateľa o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1.493,73 eur so splatnosťou v 30 mesačných splátkach po 91,28 eur, so zmluvnou odmenou 1.244,77 eur, predpokladanou RPMN 68,83%, ročnou úrokovou sadzbou 68,83%, priemernou RPMN 48,66%. Žiadal o sumu revolvingu 739,39 eur, predpokladanú RPMN 58,70 eur, ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 67,53%, zmluvnou odmenou za poskytnutie revolvingu 903,70 eur. V žiadosti sa ďalej nachádzajú údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru 1029,01 eur, splatnosť na dobu 30 mesiacov, mesačná splátka 62,90 eur, zmluvná odmena, ktorá predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom 858,06 eur, RPMN za úver 66,70%, ročná úroková sadzba úveru 68,87%, priemerná RPMN 48,66%, poskytnutá čiastka revolvingu 509,53 eur, zmluvná odmena za revolving 622,72 eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 55,41%, ročná úroková sadzba revolvingu je 67,55%. V bode 8.8.1 Dohoda o poskytnutí služby uzavretá podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka je upravená dohoda o odplate za poskytnutie služby za odklad splatnosti splátok úveru vo výške 147,88 eur, upravená dohoda o odplate za poskytnutie služby za odklad splatnosti splátok revolvingu vo výške 80,66 eur. V ďalších ustanoveniach zmluvy je upravená splatnosť tejto odplaty a spôsob započítania. Zmluva je podpísaná odporcom 18.2.2010 a navrhovateľom 12.2.2010. Dňa 18.2.2010 navrhovateľ písomne spracoval oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8400026989. Z karty klienta na meno Jaroslav Baranyay vyplýva, že nominálna výška úveru

je 1887,08 eur, poskytnutá čiastka 1029,01 eur, dátum vyplatenia 19.2.2010, vyplatená čiastka 927,14 eur, splatená suma 1572,50 eur. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že odporca nemohol individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, nakoľko sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Zmluva medzi účastníkmi má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č.258/2001 Z.z.; predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 1836,09 eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Z oznámenia o schválení úveru vyplýva tvrdenie veriteľa, že úver sa poskytol vo výške 1029,01 eur, zmluvná odmena za poskytnutie úveru je 959,94 eur a ďalej odplata za poskytnutie služby v zmysle čl. 8 ods. 8.1 Dohody je 101,87 eur. Odporca mal úver splácať 30 mesiacov pri výške mesačnej splátky 62,90 eur. Okresný súd považoval dojednanú zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru vo výške 959,94 eur vo vzťahu k skutočne poskytnutej čiastke nie 1029,01 eur, ale 927,14 eur vyplatených za neplatné zmluvné dojednanie, pretože takáto odmena za poskytnutie úveru, ktorá by mohla plniť funkciu odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov - úroku je neprimerane vysoká a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože predstavuje viac ako 100% z celkovo poskytnutej čiastky. Dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru i napriek tomu, že výška úrokov alebo odmeny nie je zákonom stanovená a tieto sú predmetom voľného zmluvného dojednania medzi účastníkmi zmluvného vzťahu, nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je neplatná v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka /napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009/. I keď bolo splácanie pôvodne poskytnutého úveru dojednané na dobu troch rokov nie je možné akceptovať takúto výšku odmeny, pretože táto predstavuje ročné navýšenie o viac ako 34%, čo vysoko prevyšuje úrokové sadzby v bankách pri porovnateľných spotrebiteľských úveroch. Z karty klienta jasne vyplýva, že odporcovi bola poskytnutá a vyplatená len čiastka 927,14 eur /1029,01 - 111,87 eur/, teda nie suma úveru 1029,01 eur. Za absolútne neprijateľný považuje súd postup navrhovateľa, ktorý si stiahol pri vyplatení sumy úveru odporcovi odplatu za službu v zmysle č. 8 ods. 8.1 písm. a/ Dohody o poskytnutí služby, ktorou službou nanútil odporcovi možnosť odkladu troch splátok úveru, pričom túto odplatu si vyúčtováva v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či odporca bude mať o takúto „službu“ záujem alebo nie. V predmetnej veci je pritom jasné, že odporcovi takýto odklad ani poskytnutý nebol o to viac, že sa dostal do omeškania už s druhou mesačnou splátkou. Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje navrhovateľa na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď pri poskytnutí úveru a jednostranne započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech odporcu ako spotrebiteľa. Okrem toho Zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky povinné náležitosti zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože v zmluve je evidentne nesprávne uvedená ročná úroková sadzba 68,83%, výška RPMN, v zmluve nie je uvedený údaj o konečnej splatnosti úveru, počte a termíne splátok úveru. Pri výške úveru 1029,01 eur a sumy, ktorá bude splatená vo výške 1887 eur /62,90 eur x 30/ predstavuje pri dobe splácania 30 mesiacov výška ročnej úrokovej miery 27,45 %, pričom veriteľ uvádza v zmluve výšku ročnej úrokovej sadzby 68,87%, čo je nesprávny údaj, teda zmluva neobsahuje žiadny údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Ďalej je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, pretože pri takomto úvere predstavuje RPMN 68,87%, pričom výška RPMN v zmluve je 66,70%, čo je taktiež nesprávny údaj a zmluva teda neobsahuje zákonom stanovený údaj zdroj: internet://http://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka. V zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Odporca mal preto povinnosť splácať len úver v časti poskytnutej úverovej istiny, pričom v skutočnosti mu bola poskytnutá a vyplatená suma 927,14 eur a pokiaľ preukázateľne zaplatil sumu 1572,50 eur, nie je povinný zaplatiť navrhovateľovi už žiadnu ďalšiu sumu. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešný odporca trovy konania si neuplatnil, uplatnil si ich navrhovateľ avšak z dôvodu jeho neúspechu mu ich nepriznal.

Proti tomuto rozsudku navrhovateľ podal včas odvolanie. Navrhol rozsudok okresného súdu zmeniť a jeho návrhu v celom rozsahu vyhovieť a priznať mu právo na náhradu trov konania, alternatívne rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil nárok na náhradu trov konania vo výške 39,58 eur. Z odvolania navrhovateľa je zrejmé, že uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. e) v spojení s ust. § 205a ods. 1 písm. b) O.s.p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c), písm. d) a písm. f) O.s.p. - právne posúdenie veci okresným súdom v otázke posudzovania zmluvnej odmeny, úrokov, ktoré okresný súd považoval za neprimerane vysoké, v rozpore s dobrými

mravmi, nakoľko vysoko prevyšujú úrokové sadzby bánk pri porovnateľných úveroch, pritom neaplikoval žiadne zákonné ustanovenie na posúdenie odplaty v čase uzavretia zmluvy. Závery súdu sú preto nepreskúmateľné a arbitrárne. Podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu zavretia zmluvy platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov a nejde o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú bankami za spotrebné úvery v mieste bydliska spotrebiteľa a v čase uzavretia zmluvy. Na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8400026898 bol poskytnutý úver, ktorý má charakter spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z. z. Na základe toho sa potom v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka malo aplikovať vo veci posúdenia odplaty za požičanie peňažných prostriedkov ust. § 3 ods. 10 a 11 uvedeného zákona. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe zmluvy o revolvingovom úvere je v súlade splatnou právnou úpravou a teda nemôže ísť o žiadny rozpor so zákonom. Osobitná úprava maximálne prípustnej výšky odplaty má aplikačnú prednosť pred všeobecnou úpravou. Ratio legis tejto úpravy bolo regulovať celkové náklady. Regulovanie len jednotlivých zložiek by viedlo k tomu, že síce každá z týchto jednotlivých zložiek by aj mohla byť primeraná, no neprimeraný by bol už ich súhrn. Ak celkové náklady sú tvorené len jednou položkou, ako v tomto prípade, aj vtedy prichádza do úvahy ich posudzovanie cez ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, pokiaľ ich výška je v súlade správnymi predpismi, potom nie je možný iný záver. Postupu konajúceho súdu a napadnutému rozsudku však nie je objektívne možné porozumieť nielen s ohľadom na to, že súd nevychádzal z príslušnej právnej úpravy. Súd ponecháva nepovšimnuté totiž práve tie ustanovenia, ktoré popierajú zákonnosť, vecnú správnosť a opodstatnenosť jeho postupu a samotného rozhodnutia vo veci. Rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj príslušné právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Už zo zásady iura novit curia možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť s všetkými relevantnými právnymi normami a aplikovateľnými na konkrétny prípad. Uvedené nebolo v postupe súdu dodržané a napadnutý rozsudok tak v zmysle spomenutého rozhodnutia ústavného súdu vykazuje prvky arbitrárnosti. Napádal aj nesprávne subjektívne o údajnom nanútení dohody o odklade splátok. Dohoda o poskytnutí služby a jej vznik nie sú podmienkou a ani predpokladom či už pre uzavretie samotnej zmluvy o revolvingovom úvere alebo pre poskytnutie úveru. Zákon žiadny odklad splátok neupravuje a už vôbec nie, že by bolo povinnosťou veriteľa ho poskytnúť, ak o to dlžník požiada, a to bezodplatne. Nie je zřejmé a odporuje podstate veci, ako môže byť dojednanie dohody o odplatnom poskytnutí služby a odplaty podľa nej v neprospech spotrebiteľa a súčasne predstavovať hrubú nerovnováhu v jeho neprospech. Súd arbitrárne posúdil uzatvorenie dohody o poskytnutí služby za neprijateľnú podmienku, pričom dlžník - odporca ju v priebehu splácania úveru využil - požiadal o odklad splátok č. 17, 18, 19. Odporca dobrovoľne uzavrel dohodu o poskytnutí služby, ktorá nie je podmienkou uzavretia zmluvy, zaplatil za jej poskytnutie a následne v priebehu splácania ju aj riadne využil. Úrok sa počíta vždy z dlžnej sumy - z poskytnutého úveru, ktorý v priebehu úverového vzťahu dlžník spláca, dlžná suma, z ktorej sa počíta úrok sa teda postupne znižuje, preto nemôže byť logicky úrok počítaný s poukázaním na výšku odplaty, ako to chybné a arbitrárne tvrdí súd. Rovnako tvrdenia o nesprávnom výpočte RPMN sú nepreskúmateľné a neopodstatnené. RPMN sa počíta podľa zákonom určeného vzorca, nie podľa RPMN kalkulačky na nejakej webovej stránke. Z hľadiska ust. § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je písomná forma právneho úkonu zachovaná vtedy, ak je listina o tomto právnom úkone aj podpísaná. Zákon nevyžaduje, aby jednotlivé strany tvoriace listinu o právnom úkone boli samostatne podpisované. Z článku 7, ods. 7.1 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi predstavuje jeho neoddeliteľnú súčasť. K údajnej absencii náležitosti - konečnej splatnosti úveru poukazuje na to, že údaj o konečnej splatnosti úveru vyjadrený dátumom splatnosti poslednej splátky je uvedený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tvoriacom súčasť zmluvy. Zmluva o revolvingovom úvere je uzavretá na dobu neurčitú, kedy jej predmetom je poskytnutie úveru a za dohodnutých podmienok poskytnutie revolvingu. Táto skutočnosť znamená, že konečnú splatnosť úveru je vždy možné určiť s ohľadom pre úver. Ak dôjde k poskytnutiu úveru, tak dlžník vie, kedy je konečná splatnosť úveru. Ak počas trvania zmluvného vzťahu dôjde k poskytnutiu revolvingu, potom tiež po jeho poskytnutí vie, kedy je konečná splatnosť. Aj v článku 4 ods. 4.6 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere sa uvádza, že úver je po každom revolvingu splatný podľa nového splátkového kalendára, s ktorým bude dlžník oboznámený. Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. V oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi sa tiež uvádza dátum splatnosti poslednej splátky. Uvedený údaj vyplýva aj z dátumu splatnosti splátok tak, ako to vyplýva z bodu 6 zmluvy. Oznámenie podľa vôle účastníkov tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi pritom vyjadruje v otázke konečnej splatnosti úveru

skutočnosť, ktorá plynie z bodu 5 a bodu 6 samotnej zmluvy. Vychádzajúc počtu splátok, ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tento údaj uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je logickým vyústením údajov uvedených v spomenutých bodoch. Ani záver súdu ohľadne nedostatku ďalšej náležitosti - počet, termíny a výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nie je správnym. Záveru súdu popiera aj smernica 2008/48/EHS, ktorej implementácia bola vykonaná práve zákonom č. 129/2010 Z. z. Z jej ustanovenia článku 10, ods. 2 písm. h) vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Ak by sa konajúci súd dôkladne a v súlade s ust. § 129 O.s.p. zaoberal obsahom zmluvy o revolvingovom úvere, potom z obsahu zmluvných dojednaní by zistil, že rozpisanie splátky na časť istiny a časť úrokov bolo dokonca obsiahnuté v plátkovom kalendári tvoriacom súčasť oznámenia veriteľa. Teda zo strany navrhovateľa bolo nad rámec zákona a jeho úpravy uvedené, aká časť splátky pripadá na istinu a úrok. Uvedené medzi účastníkmi konania sporné nebolo a z napadnutého rozsudku vôbec nevyplýva, či sa uvedeným ustanovením súd zaoberal. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania obsahuje výšku splátky, termín jej splatnosti, ako aj počet splátok. Zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere medzi účastníkmi konania nevyžadoval, aby boli sumy istiny úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a podobne. To však nie je prípad zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania.

Odporca nevyužil právo na písomné vyjadrenie k odvolaniu.

Vedľajší účastník na strane odporcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny a uložiť navrhovateľovi zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vedľajšiemu účastníkovi vo výške 65,88 eur. Vo svojom vyjadrení vzniesol tiež námietku premlčania bežnej splátky, ktorej splatnosť nastala viac ako tri roky pred podaním návrhu. V tejto súvislosti citoval právnu úpravu v ustanovení § 103 Občianskeho zákonníka. Uviedol ďalej, že z karty klienta zároveň nie je vôbec jasné, aká časť splátky pripadá na splatenie istiny a aká časť na splatenie úroku. Vedľajší účastník v tomto prípade poukazuje na ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Ak by aj dlžník určil inak, je takýto úkon neplatný pre rozpor s ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súdy už v minulosti judikovali, že všeobecné obchodné podmienky, ak sa majú stať súčasťou zmluvy, môže sa to udiť prostredníctvom transparentnej inkorporačnej doložky. Netransparentnú inkorporačnú doložku zároveň judikovali ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve. O netransparentnú inkorporačnú doložku ide aj vtedy, aj ju dodávateľ uvedie menším písmom ako zmluvné podmienky predstavujúce podstatné zložky zmluvy. Žalovaný zmluvné dojednania nepodpísal, preto pre nedodržanie zákonom predpísanej písomnej formy nejde o platný úkon. Neprijateľná inkorporačná doložka v danom prípade nemohla privodiť viazanosť zmluvných dojednaní. Takáto dohoda o výške úrokov alebo odmeny za poskytnutie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná (napr. uznesenie NS SR 1MCdo 1/2009 z 31.07.2009). Zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú vymenované v § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného v čase uzavretia zmluvy. Podľa § 4 ods. 3 zákona poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l). V danom prípade ním uvádzaný argument, že pre aplikáciu tohto ustanovenia sa vyžaduje absencia všetkým tam zdôraznených náležitostí, neobstojí. Zámerom zákonodarcu bolo totiž dosiahnuť bezúročnosť úveru už v prípade absencie ktorejkoľvek z náležitostí v § 4 ods. 3 zákona. Žalobcovi by tak vznikalo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov poskytnutých žalovanému. Z návrhu vyplýva, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.029,10 eur, no keďže žalovaný zaplatil žalobcovi spolu 2.401,60 eur, nemá žalobca s poukazom na § 559 ods. 1 Občianskeho zákonníka nárok na zaplatenie žiadnej sumy od žalovaného, ktorý sa dokonca môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalobcu.

Krajský súd preskúmal vec v intenciách ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť, pretože je vecne správny. O odvolaní navrhovateľa

rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

Ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu, aby v prípade, ak sa identifikuje s rozhodnutím prvostupňového súdu v jeho dôvodoch, obmedzil sa vo svojom rozhodnutí len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V prejednávanej veci odvolací súd postupoval v zmysle uvedenej právnej úpravy, pretože dôvody rozsudku okresného súdu, ktorými rozhodol negatívne o uplatnenom nároku navrhovateľa, sú správne z hľadiska skutkového ako aj právneho.

K jednotlivým odvolacím dôvodom navrhovateľa je potrebné uviesť nasledovné.

1. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

Súdna prax považovala za takúto vadu konania, ktorá sa posudzovala ako odňatie možnosti konať pred súdom, aj nedostatok dôvodov v rozhodnutí prvostupňového súdu, ktoré malo za následok zrušenie takéhoto rozhodnutia. Najnovšia právna prax dospela k záveru, že nedostatok dôvodov v napadnutom rozhodnutí nemusí vždy mať za následok jeho zrušenie, pokiaľ túto vadu nemožno kvalifikovať ako závažnú, t. j. takú, keď súd v odôvodnení zásadne nevysvetlil dôvody podstatné pre rozhodnutie (stanovisko kolégia NS SR z 3. decembra 2015).

V prejednávanej veci, podľa názoru odvolacieho súdu, nejde o takýto prípad, pretože je zrejmé, že okresný súd považoval v zmluve dojednanú odplatu za neplatnú zmluvné dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľ v odvolaní vytyka okresnému súdu, že jeho odôvodnenie rozsudku vykazuje prvý arbitrárnosti, keď neaplikoval žiadne zákonné ustanovenie na posúdenie výšky odplaty v čase uzavretia zmluvy - 18.02.2010. Citoval vtedy platnú právnu úpravu - § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 1 ods. 1 nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru.

Okresný súd skutočne z hľadiska posudzovania výšky odplaty za spotrebiteľský úver nevychádzal z ustanovenia § 3 ods. 10, 11 zák. č. 258/2001 Z. z. a nariadenia vlády č. 238/2008 Z. z., avšak aj aplikácia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je v prejednávanej veci správna. V zmluvných dojednaniach, ktoré koncipoval výhradne navrhovateľ, absentoval princíp slušnosti (ekvity) v spotrebiteľskom vzťahu - ius est ars aequi et boni, ktorý je vlastný demokratickému právnemu poriadku.

Ak navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 927,14 eur (nie 1.029,01 eur), pretože si ihneď odpočítal odplatu 111,87 eur za tzv. „odklad splátok“, potom výška odplaty, ktorú žiadal od odporcu skutočne prevyšuje 100% z poskytnutej sumy úveru, a preto ju nemožno považovať za mravnú a slušnú a takémuto nároku nemožno poskytnúť súdnu ochranu. Nezodpovedá dobrým mravom a je v rozpore aj so zákonom.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na normatívnu úpravu výšky odplaty v rozhodnom období a tvrdí, že dojednania v zmluve o výške odplaty korešpondujú s platnou úpravou, ani toto jeho tvrdenie nie je korektné.

Ustanovenie § 2 písm. c) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (február 2010), definovalo celkové náklady spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom. Rozumeli sa tým všetky náklady, vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru.

Podľa § 3 ods. 10 cit. zákona, odplata za spotrebiteľský úver nesmie prevýšiť výšku ustanovení nariadením vlády.

Rámcová úprava spôsobu určenia tejto výšky vyplývala z anriadenia vlády č. 238/2008 Z. z., ktorá bola účinná do 10.06.2010. Maximálna výška odplaty bola v rozhodnom období vo výške 79,08% (spotrebiteľský úver do 1.500 eur so splatnosťou od 1-5 rokov).

Navrhovateľ poukazuje na údaje v „oznámení“ zo dňa 18.02.2010 a tvrdí, že celkové náklady sú tvorené len úrokom, ktoré neprevyšujú povolenú výšku odplaty. V skutočnosti výška odplaty prevyšuje celkovú dovolenú výšku - 79,08%, pretože táto predstavuje viac ako 100% (poskytnutý úver 927,14 eur, od odporcu žiadal 1.894,93 eur). Teda z aspektu uvedenej právnej úpravy ide o neplatné dojednanie, ktoré je v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho možno uzavrieť, že odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. nie je v prejednávanej veci spôsobilým odvolacím dôvodom. Platí potom, že úverová zmluva neobsahuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe, ako to predpokladá ust. § 4 ods. 2 písm. h), ale aj údaj podľa písm. j) zák. č. 258/2001 Z. z., preto nastupuje sankcia, že ide o bezúročný a bezpoplatkový úver.

2. Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. V takomto prípade je dôvod na zrušenie napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu.

V prejednávanej veci odvolací súd nezistil, s poukazom na dôvody vyššie, že okresný súd použil nesprávny právny predpis a nedostatočne zistil skutkový stav.

Predovšetkým účastníci konania majú povinnosť produkovať dôkazy na svoje skutkové tvrdenia pod následkami neunesenia dôkazného bremena (§ 101 ods. 1, § 120 O.s.p.). V prejednávanej veci navrhovateľom produkované dôkazy súd vykonal, a vykonal ich v rozsahu, potrebnom na rozhodnutie o uplatnenom nároku, teda z hľadiska skutkového bol skutkový stav zistený úplne a správne.

3. Navrhovateľ v odvolaní deklaroval uplatnenie aj ďalších odvolacích dôvodov - § 205 ods. 2 písm. e) v spojení s § 205a ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p., avšak uvedené odvolacie dôvody zostali len v deklaratórnej forme, pretože ich navrhovateľ riadne ani neodôvodnil.

Vzhľadom na uvedené, bolo potrebné rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešný odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, preto mu náhrada nebola priznaná. Náhradu trov odvolacieho konania uplatnil vedľajší účastník, ktoré spočívali v nákladoch za právnu službu advokáta, prevzatie a príprava zastúpenia a za vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa - á 24,90 eur + režijný paušál 2 x 8,04 eur, spolu 65,88 eur (§ 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .